

Lélekzet

Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2018/2. szám - Pünkösd

Lélekgyújtogató!

„A lélek az, ami életet, a test nem használ semmit. Hozzátok intézett szavaim lélek és élet.” (Jn 6,63; Szent István Társulati Biblia)

Jézus mennybemenetele után feszült várakozásban élték életüket a tanítványok. Eddig, amíg Jézussal töltötték napjaikat, minden olyan különleges volt. Eljövetele a földi világba, élete, halála, feltámadása, végül elmenetele. Egyszer érthető, magyarázható a tanítványoknak – és számunkra is –, máskor felfoghatatlan, érthetetlen, de mindig csodálatos. Keveredett, keveredik az emberi az istenivel, a lehetetlen a lehetséggel.

Minden Istennek az embert menteni akaró szeretetéről szólt. Közel jött az emberhez, hogy láthatóvá tegye magát. Kapcsolatot létesített a teremtett világgal. A teremtés után a megváltás következett, és a folytatás, a megszentelődés lehetősége. Az ésszel felfogható után az (emberi) logika szabályainak meg nem felelő.

A sokféle út, lehetőség ma eggyé válik. Pünkösd van! A Szentlélek kitöltését ünnepeljük. Istenünk nem hagyott magunkra. Jézus után Szentlelkét küldte az övéihez, hozzánk. Új formában, mégis valóságosan. Nem csak a kiválasztottakhoz, hanem minden emberhez.

Személyesen hozzád jött.

Amikor kijelentetted, hogy ezután szeretetteljesebb leszel, többre van szükséged az életben, mint az akaraterőd. Isten erejére van szükséged!

A „Lélek gyümölcsei” azok a tulajdonságok, amelyekkel Isten megáld téged, amikor a Szentlélek benned él. Ezek a szeretet, öröm, békesség, kedvesség, jóság, hűség, gyengédség és önuralom.

A Szentlélek itt van a földön. Tisztogat, melegít, világít. Ezt mind együtt teszi. Ha befogadod, megismered, engedelmeskedsz neki, akkor működni kezd. Jólelkűnek maradni egy lelketlen világban bátorság, nem gyengeség!

Küldetésünk betöltése a lelkek mentése. A mi feladatunk várni visszatérő Urunkat, és hirdetni az evangéliumot. Kérni az isteni szikrát életünk és egyházunk romos oltárára, hogy a szikra aztán utat mutató, világító tűzzé váljon.

Imádságos szívvel kérjük: Isten élő Lelke jöjj, áldva szállj le ránk!

Mennybemenetele után Jézus láthatatlanná vált. Tegyük őt láthatóvá a Lélek erejével!

Kis János

Ifi-tükör

Pünkösd hetében az ifi témája a Szentlélek érkezése és az egyház születésnapja volt.

Kérdés: Mi – kell, hogy legyen – a jellemzője a gyülekezetnek?

Fiataljaink válaszai (legalábbis, ami a papírra került és egy jó beszélgetés alapja lett):

- Közösség, összetartás, hit.
- Közös programok, közös főzés, közös hit.

– Istenben való hit, közvetlen, nyitott, családias, összetartás, közös eszmék/vélemény/érdeklődés.

– Van benne ifi alkalom, összetartó a közösség, jók az istentiszteletek, jó a hangulat.

– Isten gyermekeinek közössége. Segítik

egymást a bajban, együtt imádkoznak a bajban lévőkért. Szeretettel és a Szentlélek segítségével segítik cseperedni a gyermekeket, a felnőttek egymás dolgait megpróbálják vallásos úton megoldani. A gyülekezeti tagok próbálnak példásan viselkedni mindenki előtt.

– Bizalom egymás iránt, azonos hitbeli nézetek. Egy olyan hely, ahol szívesen látnak, és meghallgatják a problémáidat. Hitbeli nehézségek megoldása, a mélyből való kiemelés, összetartás.

– A fő összetartó erő a közös vallás/hit. Ha szükséges, tesznek szívességeket egymásnak. Az egymást kevésbé ismerő tagok is ismerősként tekinthetnek egymásra. Vannak közös programok minden korosztálynak.

– Istenhívó közösség, összetartó egyház, ahova eljöhettek érdeklődők is. Befogadó emberekkel van tele, itt el lehet minden rosszat felejtani.

Kérdés: Milyen születésnap ünnepség illik az egyházhoz?

Fiataljaink válaszai:

– Több dicsőítés, imádkozás, hálaadás kell.

– Istennek adunk hálát. Közösen és saját imádságban hálát adunk a gyülekezetért.

– Áldást mondunk azért, hogy mennyi mindent kaptunk az egyháztól, és hogy milyen kegyes az Isten, hogy Fiát adta értünk. Öku-menikus programot kellene tartani.

– Pozitívan állunk hozzá mindenképp, énekelünk, és senkit se bántunk meg legalább akkor!

– Átgondoljuk az eseményeket, amelyek az első pünkösd óta történtek, és megvizsgáljuk a változásokat. Hálát adunk!

A kérdésekre mindnyájan megfogalmazhatjuk saját válaszainkat...

H.E.

Mire készülsz most?

Mindannyian ismerjük a *Konfirmációs káté* legelső kérdését. És természetesen tudjuk a választ is, hiszen emlékeinkbe erősen bele-ésődött az évtizedekkel ezelőtti esemény izgalma, ünnepélyessége.

Akkor tudtuk: „Most konfirmációra készülsz?”

Hogy most, felnőtt fejjel, szülőként mire készültünk, már sokkal nehezebben meghatározható, megfogalmazható. Hiszen már aktív gyülekezeti tagként, a keresztyéni lét áldásaival-küzdelmével a hátunk mögött, nem csupán gyermekünk felnőtté válásának egyik, talán első igazi, komoly állomását láttuk ebben az alkalomban. De szembesülnünk kellett azzal is, hogy ismét – sokadszorra... – mérlegre kerültünk, megvizsgáltattunk.

Egyszerre éltük meg a szülői aggodalmaskodást: „Átnézted a *Káté* kérdéseit? Eltetted

az *Útmutatót*? Időben odaértél a konfis órára?” Aztán boldog megnyugvással – és némileg meg is szégyenülve a kishitűségünk miatt – konstatáltuk: persze, hogy átnézte, elvette, odaért. Mert fontos neki, mert 12 éves kora ellenére érzi a jelentőségét.

Mi, szülők azonban leckét is kaptunk: vajon ugyanilyen fontos-e saját életünkben a „konfirmáció”, a naponkénti „megerősítés”? Észrevesszük-e azokat az áldásokat, kegyelmi ajándékokat, amik hitünkben történő megújításunkat, megújulásunkat szolgálják? És élünk-e mindezekkel? Egyáltalán: érezzük-e ezek égető szükségességét? És elhisszük-e, hogy nélkülük semmi nem megy?

Hiszem, ennek eszköze volt az április 8-i alkalom. De az egész odavezető út is. És ezen az úton nem a felnőtt vezette gyermekét, hanem fordítva. Az a gyermek, aki többé már nem kap drahmát, hiszen: ó, dehogyan megy ő

már gyerekórára. A gyülekezet teljes jogú tagjaként hallgatja helyette az igehirdetést. És az oltárnál térdelve a lelkésztől már nem csupán áldást kap. Átéltük, az „Igyatok ebből mindnyájan...” első borzongató érzését, és persze megmosolyogtuk a kisebb testvér őszintén kíváncsi kérdését: „Na, milyen volt?” De azt is megtapasztalhattuk, milyen gyönyörűség, amikor a „Vegyétek és egyétek...” már nem csak nekünk, szülőknek szól. Hogy milyen erős kapocs tud ez lenni családban és gyülekezeti közösségekben egyaránt.

Mire készülsz most? Mennyivel nagyobb jelentőségű a kérdés: Isten mire és hogyan készít bennünket? Nemcsak most, hanem folyamatosan, egész életünkön keresztül. Ezt az áldást, kegyelmi ajándékot kaptuk mi, szülők a konfirmáció élményével. De egyben feladatot is: képesek legyünk mi is a hitünkben történő rendszeres „megújulásra”. Észre tudjuk venni a naponkénti „konfirmáció” lehetőségeit. Hagyjuk, hogy ezek munkálják egész életünket. Építsék családunk és gyülekezetünk közösségét.

Gerhát László

Visszatekintés a Kecskeméten eltöltött hatodéveimre

Sok izgalom, várakozás és félelem volt bennem 2017 júniusában, miután sikeresen teljesítettem utolsó szigorlatomat az egyetemen, és ezzel biztossá vált, hogy szeptembertől hatodévre megyek az ország valamely gyülekezetébe. Hamar letisztáztuk, hogy számomra tanulás, fejlődés szempontjából Kecskemét lenne az ideális hely. Sok mindent nem tudtam a városról, csupán annyit, hogy van itt egy remek fagyizó, ahol mindig meg kellett állni, ha édesanyámmal mentünk valahova. Ahogy aztán elérkezett augusztus vége, lassan elkezdtem megismerni azt a helyet, amely tíz hónapra az otthonomná vált.

Ebben a tanévben négy konzultáción kellett részt vennem az egyetemen, ahol a többi hatodévevel együtt osztottuk meg élményeinket, kérdéseinket és kaptunk lehetőséget a tanulásra. Az első ilyen alkalmon kellett írunk a mentorommal, *Kis Jánossal* egy gondolatot, amely végigvezet majd az éven: *„Nyitottan a szolgálatra, Istenre ráhagyatkozva”*. Ez a mondat végigkísért engem a hatodéven, már csak azért is, mert lelkész úr kitette egy parafatáblára, hogy mindig a szemem előtt legyen. Rá tudtam nézni örömben, amikor sikerélményem volt, és ugyanúgy a kihívások közepette vagy ami-

kor elcsüggedtem. Igyekeztem minden körülmény között nyitott maradni a sokféle szolgálatra, és valóban rábízni magamat Istenre, aki végig vezetett engem ezen az úton.

Szükségem is volt a sok imádságra, a mindennapos istenkapcsolatra, hiszen több új területen kellett megszereznem első tapasztalataimat. Első bibliaóra, első áhítat idősothonban, első ifi, első prédikálás a kecskeméti szószéken. Mindezek mellett még számos helyre kísértem el mentoromat. Többször éreztem úgy magamat, mint az ifjú Jeremiás: *„Ó, Uram, Uram! Hiszen nem értek én a beszédhez, mert fiatal vagyok!”* (Jer 1,6) Isten viszont minden egyes ilyen alkalommal megerősített és elküldött az ő szolgálatára, amely után azt érezhettem, hogy a helyemen vagyok. Válaszolt nekem Isten, akárcsak Jeremiásnak: *„Ne mondd, hogy fiatal vagy, hanem menj, ahova csak küldelek, és hirdesd, amit csak parancsolok!”* (Jer 1,7)

Úgy érzem, Isten minden lehetőséget megragadott arra, hogy megerősítsen az elhívásomban. Ennek egyik fontos eszköze volt a gyülekezet. Sejtettem én előre, hogy befogadnak majd engem, hiszen jó esetben ez is része ennek az évnak, de ilyen élményekre nem számítottam. Egynek érzem magamat a kecskeméti evangélikusok közül. Amikor a vizsga-

istentiszteletemen prédikáltam, csupa olyan arcot láttam a szószékről, akik az ígehallgatás mellett izgulni is jöttek értem. Másik eszköze volt Istennek, hogy egy olyan kételkedéses gyülekezetbe vezetett el, ahol mindkét lelki vezetőt – Kis Jánost és *Hulej Enikőt* – mentoromnak érezhettem. Sok időt töltöttem azzal, hogy megfigyeljem őket szolgálatvégzés közben. Tanítottak, tanácsokat adtak, terelgettek engem az utamon. Szoktam is mondani másoknak, ha kérdeznek hogylétem felől: Ilyen helyen könnyű hatodévesnek lenni.

Közeledve a gyakorlati évem végéhez sok öröm van bennem, mivel előttem van a szentelés és a lelkészi szolgálat elkezdése. Másrésről viszont szomorú is vagyok, hogy itt kell hagynom ezt a gyülekezetet, de mindig jó szívvel fogok visszagondolni erre az évre, mint az életem egyik legfontosabb állomására.

Meghívó

*Július 14-én, szombaton 11 órakor
Kondor Péter püspök úr a kecskeméti
evangélikus templomban lelkésszé avat.
Szeretettel hívom a kedves testvéreket
az ünnepi alkalomra és az azt követő
szeretetvendégségre!*

Útravalóul az emlékek és az istenélmények mellett pedig Péter első leveléből viszek magammal egy igét: „Amilyen lelki ajándékot kaptatok, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai: ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké”. (1Pt 4,10–11)

Endreffy Máté

Menni, tenni, együtt lenni...

Töserdő sokunk számára egyet jelent a vidám gyülekezeti napokkal és az élménydús táborokkal. Pünkösd az egyház születésnapja, ezért mi, kecskeméti evangélikusok ezt az ünnepet egy töserdei gyülekezeti kirándulással szoktuk megünnepelni; idén azonban rendhagyó volt a Tős-napunk.

Május 12-én, szombaton nem csak „szórakozni” mentünk ki, hanem dolgozni is. Célunk az volt, hogy kitakarítsuk a házat és átrendezzük a helyiségeket, hogy alkalmasak legyenek a szünidő első hetében a – megnövekedett létszámú – konfirmandus csoportunk befogadására.

Tavasszal megújult a presbitériumunk. A hűséges tagok mellé új presbitereket is választott gyülekezetünk; ők örömmel mondtak igent a csapatépítő közös munkára.

A férfiak cipelték az ágyakat – fel a pincéből, le az emeletről, ki az udvarra –, hogy a rendbetétel után vihessenek vissza mindent

a helyükre. Jó alkalom volt ez a lomtalanításra, és a fölöslegessé vált dolgokkal gyorsan megtelt az utánfutó. Az asszonyok fogták a porszívót és a felmosó vödört, súrolták a csempét, takarították az ablakot – úgy dolgoztak, mintha saját otthonukat szépítették volna. A gyerekek is lelkesen kérdezték, mit segíthetnek, amit örömmel nyugtáztak a felnőttek. Közben az udvar hátsó részében két tűzön készült az ebédünk – a köcsögös bab és a bográcsos paprikás krumpli –, amit a jóleső munka után jólesően fogyasztottunk el. A maradék se vészett kárba. A „Ki vinné el szívesen?” kérdésre a gyerekek máris jelentkeztek, és levonták a tanulságot: csak akarni kell...

Klaus Dougllass német evangélikus lelkész *Az új reformáció – 96 tétel az egyház jövőjéről* című könyvében (Kálvin Kiadó, Budapest, 2005) ezt írja: „Egyházunk lelkipásztorközpontúsága súlyos teher mind lelkipásztorainak, mind a gyülekezeteknek.” (34. tétel)

Egyházi rendezvényeinken évek óta szinte állandó téma a gyülekezet aktivizálásának kérdése. A gyülekezet nem *közönség*, mint a színházban, ahol az előadás megtekintése után mindenki hazamegy és éli tovább a mindennapjait, hanem *közösség*, melynek tagjai lehetőségeik szerint hozzájárulnak a gyülekezet működéséhez.

Jó megtapasztalni azt, hogy gyülekezeti tagjaink, presbitereink felelősséget éreznek egyházunk iránt, és lelki, anyagi téren vagy éppen kétféle munkával szívesen hozzájárulnak közösségünk életéhez. A töserdei napunk is szép példa erre, mely a munka

mellett ugyanakkor sok élményt is nyújtott annak a közel negyven testvérnek, aki eljött. Hiszen sokat beszélgettünk is a nap folyamán, miközben jobban megismertük egymást, az árnyékban hűsölve énekeltünk és bibliai találos kérdéseken törtük a fejünket, és az *Útmutató* napi igéje volt vezérfonalunk: „*Felüdítem a fáradt lelket, és megelégtetek minden elcsüggedt lelket.*” (Jer 31,25)

A velünk lévő fiatalok közül ketten pár hét múlva táborozóként jönnek vissza a Glória-házba. Most megállapították: szép munkát végeztünk...

Hulej Enikő

Hittanverseny

A Magyarországi Evangélikus Egyház által szervezett hittanversenyen idén három korosztályban indultunk. 1–2. osztályosok: Hajkó Bálint, Kálmán Simon, Sóber Gergő, Vass Botond. 3–4. osztályosok: Berényi Csenge, Katona Bálint, Kiss Adrienn, Mayer Natasa. 5–6. osztályok: Fülöp Dorka, Katona Léna, Kolozsvári Boglárka, Sárkány Emma. A nagylányok április 14-én a budapesti Evangélikus Hittudományi Egyetemen tartott országos fordulóban 3. helyezést értek el.

A hittanverseny előtt minden pénteken találkoztunk a csapattagokkal. *Enikő* néni segítségével készült kis csapatunk. Először az egyházmegyei fordulót kellett jól megírni ahhoz, hogy bejussunk a döntőbe. Amikor megtudtuk, hogy a mi csapatunk ott lehet a végső megmérettetésen, nagyon örültünk.

Miközben mentünk Budapestre, átbeszéltük még egyszer Saul és Dávid történetét. Amikor odaértünk, elmentünk a regisztrációs asztalhoz, ahol mindannyian kaptunk egy karszalagot. Bementünk a templomba, ahol találkoztunk *Mátéval*. Az áhítatot közös énekléssel kezdtük, majd amíg a kicsik versenyeztek, mi egy különleges előadás részesei lettünk (Biblia ihlette kémiiai kísérletek – *Proféták a laborban*). Miután megebédeltünk, kihirdették, hogy a felsősök közül ki megy az első, illetve a második körben. Mi a második körbe kerültünk, ezért még volt időnk játszani. Mi-

tán lement a verseny, elmentünk fagyizni.

Az eredményhirdetés alatt, amikor az 5–6. osztályosok rangsorát hirdették, nagyon izgultunk. Mivel tudtuk a pontszámunkat és mindig mondták, hogy az adott csapat hány pontot ért el, a 4. helyezés után tudtuk, hogy mi jövünk. Amikor megtudtuk, hogy harmadikak lettünk, szerfelett örültünk. Fáradtan és elégedetten indultunk haza. Egy csodás nap volt egy nagyon remek társasággal!

Fülöp Dorka

Nyári táborok

Június 10. (vas) 10 óra - Tanévzáró istentisztelet
 Június 18-22. Idén konfirmáltak tábora, Töserdő
 Június 25-30. Családi csendeshét, Piliscsaba
 Július 2-8. Országos ifjúsági tábor, Bánk
 Július 25-29. Szélrózsa Ifjúsági Találkozó, Bük
 Augusztus 1-3. Napközis tábor gyerekeknek
 Augusztus 30. Konfirmandus nap, Töserdő

Gyerekszárj

A búneset kerül szóba a másodikosokkal:

– Én nem hittem volna a kígyónak, még akkor se, ha tud beszélni!

Mit válaszolt Jézus a bűnbánó latornak? Megfejtjük a rejtvényt a tankönyvben: „*Ma velem leszel a paradicsomban.*” Tisztázni akarom a szót, ezért megkérdezem a gyerekektől:

– Mi a paradicsom?

– Egy üdülöhely.

Negyedikesekkel arról tanulunk, hogy amikor Jézustól megkérdezték, melyik a nagy parancsolat a törvényben, ő nem egyiket vagy másikat választotta ki, hanem így fogalmazott:

„*Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.*”

Hittanosom ezt így kommentálja:

– Jézus mindig olyan jókat mondott, mintha betanulta volna!

Fény

Lélekszakadva rohanok erdőben
Félelem el akar kapni, nem engedem én
De elbukok, felállni nem tudok
Gondolkozni képtelen vagyok.

Emlékek futnak be, jók és rosszak
Életemben sok korszak
Fény és sötétség küzd
Mindkettő élményeket küld.

Jó történetek csak elérnek
Szabadságot kérnek
A világosság nő, csak nő
S megjelenik egy Fő.

A Fő kivezet a sötétségből
Mégfogja kezem, kivezet az erdőből
Köszönetet próbáltam mondani neki
De eltűnt, és nem értettem, Ő ki.

Rájöttem, s már tudom
Kezem csak kulcsra kell fognom
Akkor Ő ott lesz, meghallgat
Újra eltünteti a sötét fellegeket.

Rozmán Endre

Pünkösd rejtvény

Szétszórt Szandra így emlékszik vissza a pünkösd történetre (ApCsel 1–2. fejezet). Keressük meg a szövegben lévő hét hibát!

Húsvét után negyven nappal Jézus tanítványai együtt voltak egy hajón. Hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt, és lángnyelvek jelentek meg a fejük felett. A tanítványok megteltek Szentlélekkel és elkezdtek Jézusról beszélni a főpapoknak. Az emberek csodálkoztak, hogy ilyen pimaszul beszélnek hozzájuk. Péter bátran mondta: Ti feszítettétek meg Jézust, a Megváltót! Az emberek megkérdezték, hogyan tehetnének jóvá ezt a bűnt. Péter szerint sehogy! Voltak ott néhányan, akik megtértek és megkeresztelkedtek. Így jött létre az első gyülekezet. Pünkösdkor Jézus születését ünnepeljük.

A megfejtés a honlapunkon: <http://kecskemet.lutheran.hu/hirlevel/punkosd-rejtveny>

Lélekkzet - A Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2018/2. szám - Pünkösd

Szerkesztő: Hulej Enikő. Olvasószerkesztő: Zsolczainé Vitális Judit.

Lelkési Hivatal címe: 6000 Kecskemét, Arany János u. 1. Telefon: 76/323-506; mobil: 20/824-3391;
e-mail: janos.kis@lutheran.hu; hulejeniko@gmail.com. Honlap: <http://kecskemet.lutheran.hu>

Soli Deo Gloria közhasznú alapítványunk adószáma: 19049498-1-03

Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035